

hvis man absolut strengt vil holde paa dette.

Det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen) spurgte mig: hvad er „saglig“? Dette Spørgsmaal blev rettet i Anledning af mine Udtalelser om Kommissionen, at den maatte nedsættes ud fra „saglige Hensyn“. Jeg skal derom sige, at med „saglige Hensyn“ havde jeg tænkt mig, at denne Kommission burde sammensættes saa vidt muligt af Folk, der havde Forstand paa praktisk Jernbanedrift; det var min Tanke, da jeg sagde, at den skulde sammensættes saa vidt muligt efter „saglige Hensyn“. Det ærede Medlem spurgte mig saa, om der gives Fribefordring, der ikke finder sit Udtryk paa Regnskabet, altsaa paa Finansloven. Jeg skal derom sige, at Helheden af de Fribefordringer, der ydes, findes opført paa Finansloven. Der er enkelte Ting, som maaske ikke ere opførte. Der er f. Eks. dette, at Ministeren kan give Fribefordringer til Medlemmer af internationale Kongresser o. l., det findes maaske ikke opført, men disse Beløb ere jo ganske forsvindende.

Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) var i sine sidste Udtalelser endnu haardere end første Gang, han havde Ordet, og udtalte en stærk Fordømmelse over det Materiale, der var tilvejebragt fra Administrationens Side, og han vilde hævde, at han havde Ret, da Ministeren ikke havde afkræftet noget af hans Kritik. Det er jo ret vanskeligt, naar man ikke har Rigsdagstidenden for sig, og de fremsatte Udtalelser dreje sig om en Mængde Tal, lige straks at tage en Diskussion op om en saadan Kritik, men saa vidt jeg hørte og kunde følge det ærede Medlem, antager jeg, at det, naar Rigsdagstidenden foreligger, vil vise sig, at hans Kritik i Virkeligheden er meget lidt og meget daarligt underbygget. Men naar det ærede Medlem udtalte, at det var ingen Sag med det Materiale, Administrationen havde fremskaffet, det kunde sagtens fremskaffes, det laa jo parat fra den Tid, da man udarbejdede Lovforslaget, saa er det naturligvis rigtigt, at man selvfølgelig havde en Del af det liggende, men man havde det ikke sammenarbejdet med Hensyn til de stillede Spørgsmaal; man kunde nemlig ikke vide paa Forhaand, hvilke Spørgsmaal Udvalget vilde stille, og hvorledes de vilde blive formede. Det var jo heller ikke en lille Bunke Spørgsmaal, der lige straks blev kastet ind til Administra-

tionen. Der kom ikke mindre end 28 paa een Gang, og den Sammenarbejdelse af disse Tal, der maatte finde Sted for i Virkeligheden at kunne svare, maatte selvfølgelig koste et Arbejde og tage Tid. Om der i de meget hurtige Besvarelser paa alle disse Spørgsmaal kan være et og andet, der kan rokkes, skal jeg lade være usagt; det er muligt; det vilde næsten være underligt andet, men jeg er tilbøjelig til at tro, at det vilde have været det samme, hvordan disse Tal havde været; thi det ærede Medlem vilde ganske sikkert ikke — at dømme efter den Forhaandsstilling, han har taget til dette Lovforslag — have anerkendt, at disse Tal kunde have afgivet noget virkeligt Grundlag for ham til at stemme for dette Forslag.

Naar det ærede Medlem endvidere fremhævede, at der var Tal, som kunde kritiseres, og samtidig, forekommer det mig, udtalte, at disse Tal, selv om de bleve rettede, ikke vilde forvolde nogen større Difference, saa skal jeg sige, at det interesserer mig saa grumme lidt, om der ogsaa paa et eller andet Punkt kan pilles ved disse Tal. Det Forhold, der for mig begrundes Fremsettelsen og Vedtagelsen af dette Forslag, er det, at Stillingen dog er den, at vore Jernbaner ikke give mere end 1,23 pCt. af Anlægssummen, og at Budgettet, hvis det, som det er udtalt gentagne Gange af den ærede Ordfører — og deri er jeg ogsaa tilbøjelig til at give ham nogen Ret — var sat op paa en mere købmandsmæssig Maade, vilde vise, at der ikke en Gang var 1 pCt. i Rente. Det store, praktiske Spørgsmaal for mig er da, hvordan vi skulle komme op paa en rimelig Rente af Statsbanernes Anlægskapital. Det lader sig nemlig ikke opnaa i Kraft af de Besparelser, der kunne indvindes i Løbet af 1 Aar eller 5 Aar, hvis det er muligt at opnaa Besparelser, der ikke opsluges af andre Krav, der ligge og trænge paa. Det lader sig ikke gøre ad anden Vej end gennem en Forhøjelse af Statsbanetaksterne. Og hvorfor i al Verden skulde det ogsaa være muligt, at man her i Landet var i Stand til at køre langt billigere paa Statsbanerne end i noget andet Land? Det kan kun lade sig gøre paa den Maade, at den store, skatteydende Befolkning, den fattige Arbejder og den mere velhavende, gennem de direkte og indirekte Skatter betaler det Underskud, som Statsbanedriften giver, men det er et Forhold, som for mig er meget uretfærdigt,